

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 301/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Mišovičom, Jána Mrvu 966/22, Nitra, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Sd 210/2011 a jeho rozsudkom z 24. októbra 2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Sd 154/2011 a jeho rozsudkom z 24. októbra 2011, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 9 So 3/2012 a jeho rozsudkom z 27. februára 2013 a v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So 153/2012 a jeho rozsudkom z 26. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Sd 210/2011 a jeho rozsudkom z 24. októbra 2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Sd 154/2011 a jeho rozsudkom z 24. októbra 2011, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 So 3/2012 a jeho rozsudkom z 27. februára 2013 a v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So 153/2012 a jeho rozsudkom z 26. júna 2013.

2. Z ústavnej sťažnosti a priložených rozhodnutí vyplýva, že v prvom prípade sa sťažovateľ žalobou na krajskom súde domáhal prieskumu rozhodnutia Sociálnej poisťovne (ďalej len „správny orgán“) č. 520 801 2700 0 z 21. marca 2011, ktorým mu podľa § 40 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) a podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) bol znížený dôchodok za výsluhu rokov na 295,20 € mesačne s účinnosťou od 2. februára 2011 z dôvodu, že v čase od 1. februára 1994 do 23. augusta 2000 vykonával činnosť výkonného letca ako samostatne zárobkovo činná osoba, toto obdobie sa pre nárok na výsluhu rokov vôbec nehodnotí, lebo zaradenie občana do skupiny letcov predpokladá, že letec vykonával príslušné zamestnanie v pracovnom pomere. Rozsudkom sp. zn. 23 Sd 154/2011 z 24. októbra 2011 krajský súd rozhodnutie správneho orgánu potvrdil. Sťažovateľ napadol uvedené rozhodnutie odvolaním. Najvyšší súd sa v rozsudku sp. zn. 7 So 153/2012 z 26. júna 2013 stotožnil s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého pre vznik nároku na dôchodok za výsluhu rokov sa hodnotia obdobia, v ktorých činnosti pre vznik nároku na výsluhu rokov boli vykonávané v pracovnom pomere. Ak teda správny orgán v preskúmanom rozhodnutí vylúčil obdobia, v ktorých navrhovateľ tieto činnosti vykonával ako samostatne zárobkovo činná osoba, rozhodol podľa najvyššieho súdu v súlade so zákonom.

3. V druhom prípade sa sťažovateľ na krajskom súde domáhal prieskumu správneho orgánu č. 520 801 2700 0 z 29. júla 2011, ktorým mu podľa § 65 a § 274 ods. 1 zákona

o sociálnom poistení v spojení s § 21 ods. 1 a § 174 zákona o sociálnom zabezpečení bola zamietnutá žiadosť o starobný dôchodok. Krajský súd rozhodnutie správneho orgánu rozsudkom sp. zn. 23 Sd 210/2011 z 24. októbra 2011 ako vecne správne potvrdil. Najvyšší súd dal v rozsudku sp. zn. 9 So 3/2012 z 27. februára 2013 za pravdu správne orgánu a krajskému súdu, že sťažovateľ nespĺnil podmienky na vznik nároku na starobný dôchodok ani podľa § 274 zákona o sociálnom poistení v spojení s § 21 ods. 1 písm. d) zákona o sociálnom zabezpečení, keďže ku dňu dovŕšenia veku 55 rokov nezískal v I. pracovnej kategórii potrebnú dobu najmenej 20 rokov, ani podľa § 274 zákona o sociálnom poistení v spojení s § 174 ods. 1 písm. a) zákona o sociálnom zabezpečení, keďže ku dňu dovŕšenia 56. roku veku nezískal 15 rokov zamestnania v I. pracovnej kategórii v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) zákona o sociálnom zabezpečení a takéto zamestnanie u neho netrvalo k 31. decembru 1999. S ohľadom na uvedené najvyšší súd rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

4. Sťažovateľ napadnuté rozhodnutia spochybňuje s poukazom na to, že *„bol sociálne zabezpečený tak, že splnil vyššie citované zákonné ustanovenia pre priznanie dôchodku po dovŕšení veku 55 rokov v odpracovanej I pracovnej kategórii“*. Uvádza ďalej, že *„pracoval ako pilot v Slovaero, n.p. do 31.01.1994 a potom od 01.02.1994 vykonával tú istú funkciu pilota, ale už ako SZČO na základe koncesie, ktorú mal vydanú na pilota leteckých poľnohospodárskych prác“*. Napadnuté rozhodnutia sú podľa neho diskriminačné, pretože nie je žiadny rozdiel medzi pilotom pracujúcim na základe pracovnej zmluvy a pilotom pracujúcim na základe koncesnej listiny. Sťažovateľ uvádza, že *„[p]o rozpade Slovaero, n.p. sťažovateľ nemal to šťastie, aby pracoval na základe pracovnej zmluvy, nakoľko boli limitované pracovné miesta. Pritom piloti, ktorí pracovali na základe koncesie ako aj tí, ktorí pracovali na základe pracovnej zmluvy sme sedeli v jednej kancelárii a lietali na rovnakých lietadlách.“* Keďže krajský súd aj najvyšší súd jeho žalobu zamietli, nemá inú možnosť, ako sa so sťažnosťou obrátiť na ústavný súd.

5. S ohľadom na už uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti náležom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Nitre v konaní vedenom pod sp.zn. 23Sd/210/2011 a 23Sd/154/2011 a Najvyšší súd SR vedenom v konaní 9So/3/2012 a 7So/153/2012 porušili čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR tým, že v konaní proti sťažovateľovi neboli použité rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorí pojednávajú o tom, že dôchodok je majetkovým právom a preto sa súdy nevysporiadali i s argumentmi jednak vnútroštátnymi ako aj argumentmi Európskeho súdu pre ľudské práva, čím zapríčinili, že jeho záležitosť nebola spravodlivo a zákonne rozhodnutá.

2. [REDAKOVANÉ] Ústavný súd SR priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume určenej súdom, ktorý je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť advokátovi JUDr. Štefanovi Mišovičovi do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.“

Sťažovateľ ďalej navrhuje:

„a/ aby Ústavný súd SR podľa § 56 ods. 2 zákona o Ústavnom súde SR zrušil rozhodnutie Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu v Nitre napadnuté sťažnosťou,

b/ aby Ústavný súd SR podľa § 56 ods. 3 písm. c/ zákona o Ústavnom súde zakázal porušovanie základného práva alebo slobody sťažovateľa,

c/ podľa 56 ods. 6 zákona o Ústavnom súde vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

II.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj

návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

8. Vlastnou činnosťou ústavný súd zistil, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 9 So 3/2012, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu sp. zn. 23 Sd 210/2011, nadobudol právoplatnosť 19. marca 2013. Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 153/2012, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu sp. zn. 23 Sd 154/2011, nadobudol právoplatnosť 22. júla 2013.

9. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola podaná po uplynutí dvojmesačnej lehoty, ústavný súd ju musel ako oneskorene podanú odmietnuť bez ďalšieho procesného postupu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2017